

Đình Anh Tuấn

Dấu lặng của bản nhạc

“Cuộc đời thay đổi nhanh thật. Vừa mới đây còn là thằng độc thân. Thích thức trọn đêm cùng bản nhạc hay bù khú với mấy thằng bạn rượu tùy thích. Chả ai giám sát ta. Ta cũng chả phải lo nghĩ cho ai. Rồi bỗng đảo lộn tất cả... Giờ thì không thể như thế được nữa!”.

Quang, nhạc sĩ trẻ, mới cưới vợ, một chiều mùa hạ đi làm về sớm ngồi nghĩ lẩn thẩn. Mọi hôm vợ anh vẫn về trước anh. Trong căn phòng thiếu vắng người vợ, anh ngồi thờ người chả biết phải làm gì. Chợt anh nảy ra ý nghĩ khá kỳ quặc. Anh lấy tờ giấy hý hoáy viết.

“Hương! Nấu và ăn cơm trước, đừng chờ anh. Có thể anh không bao giờ về nhà nữa. Đừng tìm hiểu xem tại sao như vậy. Đó mãi mãi là một bí mật của riêng anh. Quang”.

Quang để tờ giấy lên bàn, chỗ dễ trông thấy nhất. Và trèo lên gác xép.

Được một lát, có tiếng lách cách lốp xe đạp, tiếng lục cục mở khóa cửa. Hương đã về! Quang kín đáo quan sát. Vợ anh bê xe vào, gỡ

túi xách đưa xuống bếp. Hương ra khép cửa, trở vào thay quần áo và nhìn thấy mảnh giấy trên bàn. Cô ngạc nhiên cầm lên đọc, lật đi lật lại.

Hương mở cửa, chạy ra hành lang. Có lẽ sang hàng xóm. Lát sau Hương về, đọc lại tờ giấy lần nữa rồi vò nát, vứt ra bàn.

Những âm thanh quen thuộc từ bếp vang lên. Chốc lát mùi thức ăn thơm phức tỏa lên tận góc xép.

Mọi hôm giờ này mình làm gì? Tắm? Kể một câu chuyện vui ở trường? Xem ti vi? Đọc báo? ở trên này nóng thật. Qua cửa sổ, Quang thấy bầu trời chuyển màu sẫm dần. Dưới đường vắng lên tiếng trẻ nô đùa. Nhà bên mở ti vi to quá, ồm ồm không rõ tiếng. Vợ anh từ bếp lên, trải chiếu ra sàn. Cô bê mâm lên, lấy lồng bàn đặt lại ngay ngắn. Rồi tới giường gấp dọn quần áo, nhặt ra mấy thứ đồ của mình, đi tắm. Lát sau, Hương tới đứng trước gương, chải đầu rất lâu. Trong bộ quần áo mặc ở nhà, những đường nét thon thả thanh tú hiện lên rất rõ. Rồi Hương tới bên bàn làm việc của anh, thu dọn mấy quyển sách, bản nhạc vương vãi. Cuối cùng, cô cầm tờ giấy vò nát lên, vuốt phẳng và đọc lại.

Quang lặng ngắm dáng ngồi của vợ anh. Hương ngồi trước quạt cho tóc nhanh khô, cầm chông vào hai đầu gối, tờ giấy kia để trước mặt. Có vẻ tư lự, suy nghĩ. Trông cô đơn và tội nghiệp.

Hơn lúc nào hết, Quang thấy Hương gần gũi và gần bó, sự hiện diện của Hương trong căn phòng này là vì anh, lúc này, và sẽ là suốt cả cuộc đời. Mình sẽ giải thích: Anh chỉ muốn tạo ra một dấu lặng trong bản nhạc của hai đứa ta.

Lúc này đây anh đã hiểu được em là một phần của cuộc đời anh. Dù

có vất vả hơn và có phải mất đi tự do của riêng mình, được sống bên em tức là anh đang được chơi một khúc nhạc sâu lắng nhất, hạnh phúc nhất, vĩ đại nhất của cuộc đời!

Hương úp mặt vào đầu gối. Dáng ngồi vẫn không thay đổi. Những đường cong gợi lên một sự nhẫn nại, chịu đựng. Ngoài trời đã tối sẫm. Trong góc gác xép, muỗi ran ran vang trong một bản hòa tấu kinh khủng.

Quang khẽ dặng háng.

Vợ anh giật nảy mình, ngờ ngác.

Chợt Hương hét toáng lên:

- Xuống đi! Em biết rồi đấy! Đừng nằm mãi ở trên ấy nữa, xuống mà đi tắm đi, làm người ta hết cả hồn.

Sưu tầm: ABCD

Nguồn: TPO

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 1 năm 2006